

Kristina Ohlssonová

KAMENNÍ ANDĚLÉ

Mladá fronta

Kamenní andělé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Kristina Ohlssonová

Kamenní andělé – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kristina Ohlssonová

KAMENNÍ
ANDĚLÉ

Kristina Ohlssonová

KAMENNÍ ANDĚLÉ

Mladá fronta

Přeložila Viola Somogyi

Copyright © Kristina Ohlsson, 2015
Translation © Viola Somogyi, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency.

© Zvaigzne ABC Publishers Ltd
Cover Design © Natālija Kugajevska
Illustrations © Toms Kalniņš

ISBN 978-80-204-4276-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-4936-8 (ePDF)
ISBN 978-80-204-4935-1 (ePUB)
ISBN 978-80-204-4937-5 (Mobi)

KAPITOLA 1

Všechno to začalo sochami v babiččině zahradě. Byly čtyři a vypadaly jako rodina. Dvě děti a dva dospělí. Byly vytesané z tvrdého šedého kamene. Stály v kroužku, obrácené zády k sobě. Simona si nepamatovala, že by kdy byly jinde než za babiččíným domem. Bála se jich, ale nevěděla proč. Bylo to trochu zvláštní, protože Simona jinak neměla strach skoro z ničeho.

„Víš, kdo to je?“ zeptala se.

Simona právě stála u babičky v kuchyni a dívala se na sochy oknem. Byl víkend. Rodiče odjeli a ona mezitím bydlela u babičky. Všichni její sourozenci se nastěhovali ke kamarádům, ale Simona chtěla raději do Åhusu k babičce. Udělala jí tím velikou radost.

„Nemám tušení,“ odpověděla babička a postavila se vedle Simony. „Asi to bude jednoduše skupina lidí.“

To byla celá babička. Skupina lidí! To přece Simona vidí. Ale jakých lidí? To nevěděla babička ani vnučka.

Babička bydlela v jednom z největších domů, jaké kdy Simona viděla. Byl rozlehlý, bíle omítnutý a měl spoustu oken. Stál, co by kamenem dohodil, od pláže a moře. Kdysi to býval hotel. Ale to už je dávno. Babička Simoně vyprávěla, že majitel ho musel zavřít, protože tam nejezdilo dost hostů. Nakonec se rozhodl, že hotel prodá. A koupili ho babička s dědečkem. Ovšem hotel už znovu neotevřeli. Jen v domě bydleli. Babička ho chtěla mít plný dětí. Jenže nakonec se jim narodilo jen jedno. Simonina maminka.

Simona jezdila k babičce na návštěvu moc ráda. Tatínek často říkával, že babička nemá rozum, když bydlí sama v takovém ohromném domě. Simona byla jiného názoru. Mít spoustu prázdných, tichých místností jí připadalo báječné. Bylo to docela jiné než u nich doma. Tam byl neustále hrozný rámus.

„Měla by ho nechat opravit nebo prodat,“ říkával Simonin tatínek, když u toho babička nebyla.

„Na opravu nemá peníze a prodat ho nechce,“ namítala Simonina maminka.

Simona nechápala, co jim vadí. Babiččin dům měla ráda přesně takový, jaký byl. Samozřejmě že ho babička nebude přestavovat. To už by pak zdaleka nebyl tak hezký.

„Co kdybys pár místností pronajala?“ navrhla babičce. „Jiným lidem, kteří jsou také tak osamělí jako ty. Nebo studentům.“

„To vůbec nepřichází v úvahu,“ zavrhla babička Simonin nápad. „Nechci, aby mi tu pobíhali všelijací cizí lidé. To rozhodně ne. Jsem ráda sama. Zvládám to skvěle.“

„Nemyslela jsem tím, že bys musela zaplnit celý dům,“ namítla Simona rychle. A dodala: „Já vím, že to zvládáš.“

Ale tak docela jistá si tím přece jen nebyla. Babička totiž poslední dobou vypadala hodně unaveně. V domě byl čím dál větší nepořádek. Jako by babička nestíhala uklízet. Simona jí pomáhala, jak to jen šlo. Nejdřív uvařit oběd. Pak vyluxovat. Ale potom toho babička už měla dost a řekla, že si radši místo toho zahrají šachy.

Dopadlo to jako obvykle. Babička vyhrála a Simona byla naštvaná.

„Tak já navečer upeču piškot,“ prohlásila babička. Simona sklidila figurky.

Pak začala přemýšlet, co teď bude dělat. Odpověď jí napadla, když se dívala na zatažené nebe.

„Umyju okna,“ prohlásila rozhodně.

Okenní tabulky měly totiž stejně šedou barvu jako obloha.

„Je to opravdu nutné?“ zaváhala babička.

Simona o tom byla přesvědčená. Za chvíli budou Velikonoce. Babička se bude cítit líp, když bude mít doma hezky uklizeno.

„Co když bude pršet?“ namítla babička.

„Třeba bude a třeba ne,“ utrousila Simona.

Začala s oknem v kuchyni. Vylezla na schůdky a podlaha pod nimi zaskřípala. Pustila se do práce, jak ji to naučila maminka. Nejdřív umyla okno zevnitř stěrkou a otřela hadrem. Pak ho otevřela a chtěla ho umýt i zvenčí. Okno se ale otvíralo ven. Takže musí vzít schůdky a kbelík do zahrady a postavit se do záhonu.

„Nepošlapej mi tam kytky,“ strachovala se babička.

„Kdepak,“ uklidňovala ji Simona.

Snáze se to však řeklo, než udělalo. Z tmavé hlíny všude trčely drobné rostlinky. Simona opatrně schůdky rozložila.

„Ať nespadneš!“ volala na ni babička pootevřeným kuchyňským oknem.

Simona neodpověděla. Usilovně se snažila postavit schůdky tak, aby se neviklaly. Nebylo to nijak jednoduché. Hlína byla hodně měkká.

Když na schůdky nakonec vylezla, uviděla něco divného. O kousek dál stál malý altánek. Babička ho používala jen v létě. V zimě byl tichý a opuštěný. Ale teď ne. Simoně připadalo, že v něm někdo stojí. Někdo mohutný a vysoký.

Simona se překvapením zakymácela. V jedné ruce držela hadr, v druhé sěrku. Opatrně se naklonila k oknu.

„Babi,“ zašeptala. „Babi.“

Babička ale měla puštěný elektrický šlehač a neslyšela ji. Simona namáhavě polkla. Znovu zašilhala po altánku. Stín, který se v něm předtím pohyboval, však už byl pryč. Altánek byl prázdný.

Simona potřásla hlavou. Co když si to jen namlouvá? Proč by se někdo schovával v babiččině altánku?

Začala mýt špinavá okna. Dopadlo to opravdu hezky. Otázka byla, kolik času uplyne, než vyleští i zbytek tabulek. Simona vzdychla, když pomyslela na to, kolik oken babiččin dům má. Bude to trvat celou věčnost.

Šlehač v kuchyni ztichl. Simona přesunula schůdky k dalšímu oknu. Byla obrácená zády k zahradě. Měla pocit, jako by ji někdo pozoroval. Zdráhavě se otočila. Ale nikde nikdo. Stály tam jen sochy.

Simony se přesto zmocnil pocit, že tady něco nehraje. Podvědomě znovu pohlédla k altánku. Byl prázdný. Opět se zahleděla na sochy. Stály na trávníku, šedé a mohutné. Jako vždycky.

Ale ne úplně jako vždycky.

Simona ucítla, jak jí poskočilo srdce, protože si uvědomila, co se stalo. Někdo sochy přemístil. Už k sobě nebyly otočené zády. Obě děti a muž nyní hleděli na moře. Skoro jako by čekali, že někdo přijede lodí.

KAPITOLA 2

Když babička uviděla sochy, překvapilo ji to a rozčílilo.

„Někdo tu určitě byl a přemístil je, když jsme hrály šachy,“ řekla Simona. „Těsně předtím jsem se na ně dívala. A to stály ještě normálně. Zády k sobě.“

„To je tedy zvláštní,“ prohlásila babička. „Ale možná si jen někdo dělá legraci.“

Narovnala se a vypadala náhle zase tak hrozně unaveně. Simona však nebyla unavená ani trošičku. Dychtivě babičce začala vykládat, že v altánku někoho zahlédla.

Babička jen vrtěla hlavou.

„Kdo to mohl být?“ divila se.

„Možná ten, co otočil sochy,“ odpověděla Simona.

Babička o tom však nechtěla ani slyšet. Chovala se vůbec jinak než obvykle. Jako by měla hlavu plnou jiných věcí a musela o nich přemýšlet.

„Pojď dovnitř,“ řekla Simoně. „Piškot už bude.“

Babička pustila rádio a daly se do svačiny. Ve zprávách hlásili, že se znovu ochladí a vrátí se zima.

„Jako vždycky,“ zamračila se babička.

Když bylo teplejší počasí, cítila se líp. Staré lidi očividně bolí paže a nohy, když je chladno.

„Možná se spletli,“ napadlo Simonu. „Za chvíli budou Velikonoce. A to přece bývá teplo.“

Druhý den se však udělala taková zima, že byl trávník celý pokrytý jinovatkou. Silnice zledovatěly. Simona pozorovala sochy kuchyňským oknem. Také byly ojíněné. Ale aspoň s nimi v noci nikdo nehýbal.

„Tak už na ty chudáky nemysli,“ domlouvala jí babička a odehnila Simonu od okna. „Něco pro tebe mám.“

Potutelně se usmála.

Simona se rázem přestala o sochy zajímat.

„A co?“ vyhrkla.

„Dostaneš to, až se vrátíme z nákupu,“ řekla babička.

Simona však nedostala nic. Protože tehdy se to stalo.

Kdyby si tak babička dávala víc pozor, myslela si Simona. Byla to totiž úplně zbytečná nehoda. Když babička vystupovala před domem z auta, náhodou stoupla na kus ledu, uklouzla a upadla. Rychle a prudce. Simona by přísahala, že slyšela, jak se zachvěla země. Přestože byla babička tak droboučká.

Simona našla v autě deku a babičku přikryla. Pak zavolala sanitku.

„Neumřeš?“ zeptala se vyděšeně.

Posadila se na studenou zem a držela babičku za ruku.

„Ty jsi ale popleta,“ uklidňovala ji babička. „Když člověk spadne a uhoří se, neznamená to ještě, že umře. Už aby tady byla ta sanitka. Je mi trochu zima.“

Simona ji rychle zabalila do deky ještě pečlivěji.

„To je ale smůla,“ povzdechla babička. „Rodiče si pro tebe mají přijet až zítra večer.“

„Já to tu zvládnou,“ prohlásila Simona a narovнала se. „Nakoupeno máme. Budu jíst vložky a vařit si těstoviny, dokud se maminka a tatínek nevrátí.“

Babičce to ale vůbec nepřipadalo jako dobrý nápad.

„A nemohla bys zavolat té svojí kamarádce?“ zeptala se. „Jak se jmenuje? Té, co taky bydlí tady v Āhusu?“

„Billie,“ řekla Simona. „Ano, zavolám jí. Nebo Aladinovi. Ten tu žije taky.“

Zvedl se vítr. Znělo to, jako by šeptal v korunách vysokých jedlí. Po nebi křížem krážem létali černí ptáci. Jako by byli stejně neklidní jako Simona.

Jen aby se babička uzdravila, myslela si. Jen aby se uzdravila.

V tu chvíli přijela sanitka. Simona byla zklamaná. Záchranka neměla modré světlo ani puštěnou sirénu.

Jako by vůbec neměla naspěch. Z předních sedadel vyskočil nějaký mladík a slečna. Dřepli si vedle babičky.

„Co se stalo?“ zeptala se slečna.

„To přece vidíte,“ odsekla Simona vztekle. „Zlomila si nohu. Možná obě.“

Poslední větu řekla, aby pochopili, jak je to hrozné.

„Moc toho vidět není, když má na sobě tu deku,“ namítl mladík.

Pak na Simonu mrkl.

Opatrně sundali deku a jemně babičce nohu ohmatali. Babičce se zkrivila tvář bolestí a Simona zatála pěsti. Jestli toho hned nenechají, jednu jim vrazí. Ale nebylo to zapotřebí.

„To bude v pořádku,“ prohlásil mladík.

Dívka přinesla nosítka a babičku na ně zvedli.

„Pojedeš s námi do nemocnice?“ zeptal se mladík Simony.

Simona se dívala, jak babičku strkají do sanitky.

„Jasně že pojedu,“ odpověděla. „Ale předtím musím ještě něco zařídit.“

Rychle vyskočila. Vyndala z auta všechny tašky s jídlem, utíkala s nimi do kuchyně a nastrkala je do ledničky. Vybalí je až později.

Pak se znovu rozběhla k sanitce.

„Zamkla jsi auto a dům?“ vyptávala se babička neklidně.

Simona přikývla.

Vlastně chtěla říct, že dveře několikrát vyzkoušela, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Musela totiž sedět v sanitce až úplně vpředu. A tam ji napadaly docela jiné myšlenky.

Teď by mě měli vidět Billie a Aladin! říkala si.

Sanitka ujížděla, jako by na silnici vůbec nebylo náledí. Míjeli domy, stromy, kruhové objezdy a vodárenskou věž, kde bydlel Aladin.

Babičku zřejmě noha hodně bolela. Dostala prášek, aby se jí ulevilo. Ale když ho spolkla, byla slabá a zmatená.

„Kam to jedeme?“ zeptala se.

„Do nemocnice v Kristianstadu,“ řekl mladík za volantem. „Za chvíli tam budeme.“

V Kristianstadu Simona bydlela s rodiči a sourozenci. Åhus odtamtud byl jen dvacet kilometrů. Bohužel v něm nebyla nemocnice. Pokud má Simona přespát u Billie, bude se muset zase vrátit do Åhusu.

„To se nám to pěkně vyvedlo,“ stěžovala si babička, když ji vezli dovnitř. „Těšila jsem se, jak si to užijeme. Chtěla jsem ti dneska dát magnetofon.“

„Magnetofon?“ podivila se Simona.

„Ty už určitě ani nevíš, co to je,“ usmála se babička. „Je to takový přehrávač, který se používal dřív. Měli jsme takové věci, kterým se říkalo kazety, a...“

„Já ale vím, co to je,“ přerušila ji Simona a obrátila

oči v sloup. „Tatínek má starých kazet spousty a nechce je vyhodit. Ale proč mi chceš dát magnetofon? Já žádné kazety nemám.“

„To ne, ale jednu dostaneš,“ odpověděla babička. „Aby sis mohla všelicos nahrát.“

Simona se zamračila. Babička je asi pořád zmatená. Proč by Simona měla nahrávat zvuky?

„Protože tohle není jen tak obyčejný magnetofon,“ pošeptala jí babička, když se jí na to zeptala.

„Jak to že není obyčejný?“ zeptala se Simona.

Babička jí ale už neodpověděla. K nosítkům přišly dvě zdravotní sestry. Pomohly babičce, aby se překulila na obyčejnou kovovou postel povlečenou bílým prostěradlem. Babičku odvezli na rentgen a Simona šla vedle ní. Lékaři tam udělají obrázky, aby viděli, jak babiččino tělo vypadá zevnitř. Lamy zářily, Simonu světlo téměř oslepovalo. Všude bylo pronikavě cítit mýdlo. Simona nakrčila nos. Kéž by tak babička nemusela v nemocnici zůstat moc dlouho.

Jakmile znovu osaměly, Simona připomněla babičce magnetofon.

„Proč není obyčejný?“ opakovala naléhavě.

Babička se usmála. Kývla na Simonu, aby k ní přišla blíž. Jako by jí chtěla prozradit nějaké velké tajemství.

„Ten magnetofon dokáže nahrávat zvuky, které nikdo neslyší,“ zašeptala.

KAPITOLA 3

Simona po chvíli dočista zapomněla, že předtím nad magnetofonem ohrnovala nos. V nemocnici se jí líbilo. Všichni se k ní chovali mile a mohla vypít šťávy, kolik se jí jen zachtělo. Babička ale vypadala utrápeně. Hlavně když jí lékař řekl, že bude v nemocnici muset zůstat přes noc.

„Při vší té smůle jste měla štěstí,“ vysvětloval. „Máte prasklou kost. Ale zlomená není. Za pár týdnů by se to mělo zahojit.“

„Ale co moje vnučka?“ namítla babička a ukázala na Simonu. „Radši pojedu domů a postarám se o ni.“

„Ale já klidně zůstanu na noc u Billie,“ řekla Simona. „Přece už jsem o tom mluvila.“

Babička si ji podrážděně změřila. Jejda, Simona měla radši držet jazyk za zuby.

Lékař se zatvářil vážně.

„Domů byste určitě jezdit neměla,“ prohlásil. „Jste unavená, vyčerpaná a... Budeme si s vámi muset ještě o něčem promluvit. Ale zdá se, že jsme našli řešení. Vy, Margareto, zůstanete tady a vaše vnučka pojede ke kamarádce.“

Simoně vždycky připadalo zvláštní, když babičce někdo říkal Margareto. Jmenuje se přece babička. A ona sama je Simona, žádná vnučka.

Zatímco babičce ošetřovali nohu, zavolala Simona Billii. Vyložila jí, co se stalo.

„Mohla bych u tebe dneska přespat?“ Babička se zítra vrátí domů.“

„Jasně že můžeš! Hned pro tebe s maminkou přijedeme,“ vyhrkla Billie.

A také že ano. Za půl hodiny už Simona seděla v autě a ujížděly zpátky do Åhusu. Billie se tvářila spokojeně. Ne protože se babička poranila, ale protože bude u ní spát Simona.

„Myslela jsem si, že tenhle víkend bude nejnudnější na světě,“ řekla. „Ale dopadlo to jinak.“

Simona se násilím přiměla oplatit kamarádce úsměv. Nedokázala se však radovat spolu s ní. Proč se ten lékař tvářil tak vážně? A o čem si to chce s babičkou promluvit? Sám přece řekl, že měla štěstí.

Kromě toho musela myslet na magnetofon, o kterém jí babička vyprávěla. Na ten, co nahrává zvuky, co

nikdo neslyší. To přece nemůže být pravda! Babička si z ní určitě jen dělala legraci, protože Simoně připadal magnetofon jako hloupost. Nic víc na tom nebude.

Doma u Billie bylo všechno jako vždycky. Kdysi si myslely, že v domě straší. Děly se tam prapodivné věci. Billie z toho byla hrůzou bez sebe a nechtěla v domě bydlet. Ale to se teď změnilo. Billie si dům, kde s maminkou bydlely, zamilovala a v Åhusu žila ráda. Simonu čas od času napadalo, že je to smutné. Billie totiž předtím bydlela v Kristianstadu stejně jako Simona. Dokonce tam pořád ještě dojížděla do školy. Ale stejně to nebylo jako předtím. Dřív se mohly odpoledne navštěvovat podle libosti. I o víkendech. Teď už to ale tak jednoduché nebylo.

Dnes bylo u Billie neobvykle hlučno. Její maminka si koupila stroj na běhání. Její přítel Josef vařil v kuchyni večeři a rámusil s pánvemi a kastroly.

„Karbanátky s brambory,“ prohlásil vesele.

Josef byl nejdřív jen kamarád. Ale teď už ne. Teď bydlel u Billie a její maminky. Billie tvrdila, že je to v pohodě. Jen když se nesnaží stát jejím novým tatínkem. To by totiž nechtěla. Její skutečný tatínek umřel.

„Nemůžu ho přece jen tak vyměnit za někoho jiného,“ tvrdila Billie.

Simona to chápala. Nového tatínka by také nechtěla.

Josef prostřel sváteční talíře a přidal růžové ubrousky.
„Máme přece návštěvu,“ usmál se na Simonu.

Po večeři volala babička.

„Zítřka tě vyzvednu, trolátko,“ řekla.

Simona se uchichtla. Babička jí odjakživa říkala trolátko, protože měla husté a neposlušné vlasy jako troll.

„A nechod' dnes večer moc pozdě spát,“ dodala babička.

„To víš, že ne,“ slíbila jí Simona.

Slib však nedodržela. Povídal si s Billie v posteli ještě dlouho do noci. O kamarádech ze školy. O babiččině nehodě a jízdě sanitkou.

„Dovolili mi sedět vpředu,“ vykládala Simona snad už popáté. „Měla jsem skvělý výhled.“

Nakonec Billie usnula. Simona však na své matraci na podlaze ještě dlouho nemohla usnout. Zapomněly stáhnout roletu. Simona oknem viděla hvězdy a měsíc. Na skle se utvořila ledová námraza. Simona unaveně zamžourala. Kdyby tak zítra bylo tepleji. A kdyby se tak babičce udělalo líp.

Babička dorazila krátce po obědě. Protože nemohla řídit, dostala poukázku na taxík.

„To je luxusní,“ prohlásila Billie, když taxík zastavil před domem. „Jezdit si taxíkem, jak dlouho chcete.“

„Lepší by bylo, kdyby si babička nezlomila nohu,“ řekla Simona.

Oblékla si bundu a nasadila čepici.

Venku byla pořád hrozná zima. Na zemi nebylo po sněhu ani stopy. Zato spousta ledu. Jak jen Simona udrží babičku na nohou? Znovu už upadnout nesmí.

Simona se rozběhla k taxíku. Že by mohla upadnout i ona, na to nepomyslela.

„Měla ses dobře?“ zeptala se jí babička a pohládila ji po vlasech.

„Skvěle! A ty?“

Babička otevřela ústa, chtěla něco říct, ale pak je zase zavřela. Auto se rozjelo. Babička mlčela.

„Babi?“ vyhrkla Simona neklidně. „Měla ses taky dobře? V té nemocnici?“

Babička přikývla a usmála se, ale Simona poznala, že je smutná. Co když ji bolí noha? Simona se na ni podívala. Babička měla nohu ovázanou od chodidla až ke koleni.

„To víš, že ano, všechno bylo v pořádku,“ odpověděla. „Jen jsem nějaká rozbolavělá. Pojedeme domů a dáme si něco dobrého k jídlu.“

Babička poprosila řidiče, aby jel kolem přístavu.

„Co tam chcete dělat?“ divil se řidič.

„Koupit rybu přece,“ odpověděla babička. „A zmrzlinu.“

Taxík rychle projížděl Áhusem. Míjeli úzkou ulici, kde byly všechny obchody. Pak náměstí s kostelem. Babička čekala v autě a Simona běžela nakoupit.

„Kup, co chceš,“ řekla jí babička.

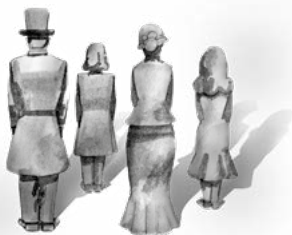
Simona vybrala dvě pestře zbarvené ryby. A ve stánku vedle koupila kelímek čokoládové zmrzliny.

„Stačí to takhle?“ zeptala se babičky a ukázala jí nákup.

„To víš, že ano,“ odpověděla babička.

Ale vypadala, jako by jí na tom nezáleželo. Na rybě ani na zmrzlině. Působila dojmem, jako by v duchu myslela na něco docela jiného. Byla přesně tak podivně zamyšlená jako před několika dny, když s ní Simona chtěla mluvit o těch přesunutých sochách.

Simona si začala dělat velké starosti. Nejen proto, že je babička unavená. Simona byla přesvědčená, že babička před ní něco tají.

KAPITOLA 4

Po celém domě byla cítit ryba. Simona vařila brambory. Babička dělala omáčku. Moc toho nenamluvily. Simona byla nevyspalá a unavená. Ale ne tak unavená jako babička. Ta vypadala, že každou chvíli usne vestoje.

Simona si přála, aby jí babička řekla, proč je tak zamyšlená. Tatínek vždycky říkal, že čím víc člověk mlčí, tím víc se toho dozví. Simona s tím nesouhlasila. To by jí babička prozradila své tajemství už dávno. Babička však mlčela jako zařezaná.

Po obědě však Simoně dala magnetofon.

„Tak se podívej,“ prohlásila babička. „Takhle to funguje.“

Magnetofon byl malý, šedé barvy. Babička do něj zastrčila tlusté baterie.

„On nemá šňůru?“ podivila se Simona.

„Má, ale to se s ním pak nedá chodit,“ vysvětlovala babička. „Říkala jsem si, že se s ním chvilku zabavíš a já si mezitím odpočinu.“

Simona uchopila hranatý magnetofon. Babička jí začala ukazovat, jak funguje.

„Tohle zmáčkneš, když chceš nahrávat. A tímhle knoflíkem ho zase zastavíš. A pak knoflíky na přetáčení. Když chceš kazetu přetočit zpátky, zmáčkneš tohle. A tohle, když ji chceš přetočit dopředu.“

Simona poslouchala. Hrát si se starým magnetofonem není žádná zábava. Ale pak si vzpomněla, co jí babička prozradila v nemocnici. Že magnetofon nahrává zvuky, které nikdo jiný neslyší.

„Babi?“

„Ano, holčičko?“

„V nemocnici jsi mluvila o tom magnetofonu. Když jsme čekaly na rentgen.“

„Opravdu?“

„Jo. Říkala jsi, že tenhle magnetofon je zvláštní.“

Babička vstala a opřela se o berli. Lékař řekl, že nepotřebuje dvě, stačí jí jedna.

„Je to tak,“ přikývla. „Je trochu zvláštní. Nikdy jsem se v něm tak úplně nevyznala. Ale ty možná ano? Teď si půjdu lehnout. Promluvíme si o tom, až se vzbudím.“

Umyla pár kousků nádobí a pak vykulhala z kuchyně. Simona slyšela, jak se za babičkou zavírají dveře

ložnice. Pak se rozběhla do patra, kde měla svůj pokoj. Také za sebou zavřela dveře. Je jasné, že babička se chová divně. Otázka zní proč.

Simona si povzdechla. Skoro si přála, aby Billie jela domů s nimi. To by se necítila tak osamělá. Většinou jezdila k babičce na návštěvu ráda. Ale tentokrát to bylo jiné.

Dotkla se prsty magnetofonu. Nudila se. Navíc jí připadalo, že babička vykládá nesmysly. Co může být na magnetofonu neobyčejného?

Dalo se to zjistit jen jedním způsobem. Když jí nedokáže pomoci babička, musí se do toho Simona pustit na vlastní pěst. Nahraje zkrátka na zkoušku pár různých věcí. Třeba na různých místech v domě.

Simona pevně uchopila magnetofon a začala přecházet z místnosti do místnosti. V každé zmáčkla knoflík nahrávání a popisovala, co vidí.

„Právě stojíme v Mramorovém pokoji,“ řekla do magnetofonu. „Je v patře.“

Název Mramorový pokoj si sama nevymyslela. Každý pokoj měl totiž nade dveřmi cedulku se jménem. Simonin se třeba jmenoval Srdcový pokoj. Vymyslel si to tak člověk, který hotel postavil.

Když se babička s dědečkem do domu nastěhovali, nechali cedulky, kde byly. Babička v tomhle velkém domě bydlela celých padesát let. Nejdřív se Simoniným

dědečkem a pak sama. Dědečkovi se zkrátka jednoho dne zastavilo srdce. Úplně najednou, bez varování.

„Umřel, protože Pán Bůh se nudil,“ říkala babička.

Vyprávěla, že dědeček byl ten nejveselejší člověk, jaký kdy žil. Simoně to vždycky bylo líto. Na dědečka se skoro vůbec nepamatovala. Ale věděla, kde zemřel. V Hvězdném pokoji.

A také to řekla do magnetofonu.

„A teď stojíme v pokoji mého dědečka. Ve Hvězdném pokoji. V pokoji pro hvězdu.“

Rozhlédla se kolem sebe, nebyla si jistá, jak pokračovat. Co víc by se dalo říct o Hvězdném pokoji? Možná něco o ošklivých hnědých tapetách? Nepřipadalo jí to ale správné. A tak přešla do dalšího pokoje.

„Pokoj vzdechů,“ pronesla slavnostně, když překročila práh. Byla to nejkrásnější místnost v hotelu, měla okna na dvě strany. Je prý odtud vidět moře.

Simona přistoupila k oknu a podívala se ven. Moře bylo skutečně vidět. Šedé vlny se vzdouvaly v prudkém větru. Šedé však nebylo jen moře. I nebe bylo zachmuřené, a také staré kamenné sochy za domem. Když je Simona uviděla, sevřelo se jí hrdlo. Aspoň že se zase neposunuly. Simona už se na ně nechtěla dál dívat, a tak se posadila na podlahu. Proč má strach z takových starých kamenných panáků?

Přestala na ně myslet a znovu si vzpomněla na babičku.